

MARK DE BRUIJN

MATHIEU VAN DER POEL

HET FENOMEEN VERKLAARD

MATHIEU VAN
DER **POEL**

HET FENOMEEN VERKLAARD

MARK DE BRUIJN

KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

KOSM • S

www.kosmosuitgevers.nl

 [kosmos.uitlegers](https://www.facebook.com/kosmosuitgevers)

 [kosmosuitgevers](https://www.instagram.com/kosmosuitgevers)

© 2021 Mark de Bruijn / Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Omslagfoto: ANP

Foto's binnenwerk: Cor Vos

Omslagontwerp: Terry Jonathans

Vormgeving binnenwerk: www.intertext.be

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers Literary Agency.

Kosmos Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

ISBN 978 90 215 7797 5

ISBN e-book 978 90 215 7798 2

NUR 491

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, onlinepublicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever kan echter aansprakelijk gesteld worden voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten van derden zo goed mogelijk te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

Inhoud

- Voorwoord 9
- 1. Seizoensstart 17
- 2. Ploegbouwers 27
- 3. Ontdekker gezocht 41
- 4. Wielerliefde 65
- 5. Vlucht naar voren 79
- 6. Tweestrijd 101
- 7. De stille Ronde 121
- 8. Air time 135
- 9. Groots verliezen 153
- Epiloog 167

*Voor die andere materiaalman, mijn pa.
Voor mijn lieve moeder ook.
De beste ouders geven meer goeds door
dan alleen talent.*

2

Ploegbouwers

Iedereen is de grip op het verstoorde wielersjaar kwijt, maar niet de architect van het succes, Christoph Roodhooft. De opbouw van zijn ploeg neemt deze dagen vooral letterlijke vormen aan in een grote nieuwe loods, terwijl zijn pupil Van der Poel elders in de provincie onverstoorbaar maar stevig doortraint. Ook Roodhooft had een stukje kunnen fietsen op deze warme dag in mei, maar zelfs nu de halve wereld is stilgelegd, komt hij er amper aan toe. De ploeg van Mathieu had in Hongarije moeten rijden, verzucht een van de verzorgers die aan het klussen is, maar de wielerkalender 2020 is een duister gat geworden en dus zijn ze maar gestopt met bedenken wat er geweest had kunnen zijn. Ze maken er een verbouwingszomer van. Achterstallig onderhoud, materiaal bestellen en vooral: orde scheppen in de opmars. Dat doen ze verscholen op een klein bedrijventerrein bij het Albertkanaal, achter een ook al stilliggende erothek en metaalhandel.

De pandemie mag alles vertragen, maar niet de plannen van Christoph en zijn broer Philip. Achter een hoog hek, een oprijlaan en een keurige grasmat ligt de nieuwe opslagruimte van de ploeg; de broers houden niet van pottenkijkers. Twintig mobilhomes staan hier inmiddels, de campers voor de cross, daar waar de basis voor hun ongekende succesverhaal ligt. Christoph neemt de boormachine ter hand, van de ster zelf is hier geen spoor te bekennen. Christoph is de oudste van de twee, de minst

mediaschuwe. Vaak worden ze aangezien voor een tweeling; ze hebben iets symbiotisch, vullen elkaar perfect aan. Dat ze samen 48 uur in een dag hebben is hun motto geworden. Philip is de planner, de man van de lange termijn en de financiën. Hij ging niet koersen, maar voetballen en studeren, voor vertaler en tolk. Christoph is de materiaal freak, de ploegdirecteur achter het stuur en bovenal de vertrouwensman en hotline van Mathieu. Die aptte hem net dat hij is gaan hardlopen vandaag. 'Goed zo, dan blijft-ie hongerig naar de fiets.'

De manager van Alpecin-Fenix ziet er afgetraind uit op zijn 46ste, maar is niet het type dat zich na zijn wielerspansioen wil blijven bewijzen. Christoph Roodhooft was een onbekende profwielrenner die maar één keer opzien baarde, net nadat hij gestopt was. Een akkefietje. Welke renner had dat niet in de beginjaren van deze eeuw? Hij verklaarde later een wat oudere plaatsgenoot te willen helpen – een Hollander nota bene – die het onvermijdelijke verval medicinaal wilde compenseren en wat hormoontjes bij Christoph bestelde. Dom ja, heel dom. In 2006 kwamen dopingspeurders een huiszoeking doen bij Christoph in Herentals en vonden het spul in zijn keukenkastje, een potje met capsules van het middel DHEA. Drie jaar moest hij wachten voordat de zaak voorkwam. Hij zei dat het niet slim geweest was, kreeg geen straf en daarmee was voor hem de kous af. Er begint nooit meer iemand over.

Adrie van der Poel was in de jaren tachtig ook eens tegen de lamp gelopen voor iets kleins, daar maakte ook niemand zich druk over. Er werden hooguit grapjes over

gemaakt, maar niet thuis aan tafel, volgens Mathieu. Adrie had verklaard duif te hebben gegeten die waarschijnlijk gedrogeerd was, want ach, die duivenmelkers toch. Een andere keer was het een hoestdrankje met een verboden middel geweest.

Het was een andere tijd. In de tegenwoordige was Mathieu opmerkelijk fel toen Chris Froome in de Ronde van Spanje een te hoge dosis salbutamol in zijn urine bleek te hebben. 'Ze moeten hem schorsen. Ik ben daar misschien wat bot in ja, maar mensen die astma hebben zullen het wel snappen. Wielrennen en sport in het algemeen is iets voor gezonde mensen. Dat moet ook zo gepromoot worden.'

De jongens van zijn generatie schijnen er niet meer mee bezig te zijn. Er rijden ineens opmerkelijk veel supertalenten mee. Marc Hirschi uit Zwitserland is er zo eentje, maar die moest na het coronaseizoen ineens weg bij de Nederlandse Sunwebploeg. Hij wilde bepaalde vragen van de ploegleiding niet beantwoorden. Na een wat cryptische persverklaring en de afspraak dat beide partijen vooral geen commentaar zouden geven, promoveerde hij vervolgens hup, voor een flinke smak geld naar nota bene de ploeg van de Tourwinnaar. Een paar jaar terug zouden journalisten er een groot ding van gemaakt hebben, maar ook zij lijken wat verzadigd. Het lijkt of de nieuwe sportieve wind alles wegblaast. Sinds de Union Cycliste Internationale (UCI) het bloedpaspoort introduceerde, valt elke schommeling in bloed- of urinewaarden bovendien sneller op. De cultuur is veranderd, zeggen journalisten en volgers die al jaren een studie maken van het peloton.

Sinds Mathieu met Van Aert, Tourwinnaar Pogačar en de nieuwe Britse ster Pidcock renners van een vorige generatie aflossen, gaat het vooral daarover. De jonge twintigers hebben weer een echte kijksport gemaakt van het wielrennen, met Van der Poel als spelverdeler, scorende spits en aanvoerder tegelijk. Afrekenen met hun voorgangers, dat doen ook de Roodhoofd-broers.

Eind 2020 bieden ze de onbekende Australiër Jay Vine een contract aan, dat was de prijs van de online Zwift-competitie. Geen profploeg zou zoiets doen, maar de broers zien hoe het virtuele fietsen een brug slaat tussen echte profs en fanatieke doe-het-zelfwielrenners en zoeken samenwerking met het Amerikaanse platform.

Christoph ziet er niet uit als een wielermanager. Hij oogt verrijnder, gesoigneerder. Hij verontschuldigt zich voor zijn klusoutfit als de auteur een foto maakt: een wielervestje met logo's van de vorige sponsor nog. Wie vindt dat hij arrogant is moet maar wat moeite doen om beter te kijken, zegt hij: 'Vlamingen vragen graag naar uw mening. Maar als ge 'm dan ook gééft...' Als hij zich soms wat ondiplomatiek uitlaat, dan is het niet om aandacht op te eisen, of om hard op de man te spelen; dat laat hij graag over aan Patrick Lefevere, collega-manager van het Belgische Barcelona van de wielersport, Deceuninck-Quick-Step.

Ook in de kantoorruimte in het nabijgelegen Morkhoven wordt druk geklust. Ze zijn uit hun voegen gegroeid. 'Hoeveel man hebben we nu in dienst? Twintig?' Over zoiets kunnen ze een discussie hebben ('Nee, echt, méér, zoek maar na.'), maar nooit ruzie.

3

Ontdekker gezocht

Geen kampioensverhaal zonder ontdekker. Maar wat als er geen ontdekker blijkt te zijn? Adrie ja, maar vaders verwekken hun eigen kind, ze ontdekken het niet.

Mathieu van der Poel werd niet ontdekt, maar verschéén aan het volk. En het volk keek ademloos toe, terwijl hij zijn schouders ophaalde. Pfft.

Als er een ontdekker aangewezen moet worden, dan is het Mathieu zelf, zeggen twee van zijn jeugdcoaches. Zij verdienen die eer beslist niet. ‘Stevie Wonder kon zijn talent nog zien,’ zegt de één in plat Brabants. ‘Die jongen éét wielrennen, spéélt wielrennen,’ zegt de ander.

Wie het had kúnnen zijn: Patrick Lefevere, de Belgische ploegdirecteur en een nog groter verkondiger van absolute waarheden dan Adrie, een soort ontdekker van beroep ook. Als hij een jong talent spot, dan ligt er iets in het verschiet. Hij is ook zo’n beetje geestelijk eigenaar van Remco Evenepoel; dat is dan weer het grootste Vlaamse talent sinds de uitvinding van de hyperbool. Ook hij maakt dit jaar zijn groterondedebut. Remco had al een eigen kledinglijn toen de inkt van zijn profcontract nog moest drogen. Lefevere liep – ondanks voorkennis – eerder wel Wout van Aert mis. En hij zal nog weleens terugdenken aan de gesprekjes met Adrie over Mathieu. ‘Die kleine moet je in de gaten houden,’ tipte hij Lefevere, ‘die kan alles met een fiets.’

Niet dat hij ooit heeft willen leuren met zijn zoons. Zijn eigen Raboploeg had eerder kunnen toeslaan als ze hadden gewild, daar was Adrie na zijn carrière gastheer geworden voor zakenrelaties. Ploegleider was een meer logische en misschien wel betere stap geweest, maar Adrie kon in zijn eigenzinnigheid weleens uit de bocht vliegen, dus hij aanvaardde de functie in dankbaarheid.

Eén keer kwamen ze bij hem praten over Mathieu, voor David meldden ze zich wel vijf keer. Die had als junior van de Roodhooftbroers een fiets in bruikleen gekregen. Voor hen was er weinig meer te ontdekken; ze kregen het talent op een zilveren schaal opgediend. 'Architecten van het succes', die titel verdienen ze wel. Vijf is Matje bij zijn eerste West-Brabantse veldritcompetitie, waar je eigenlijk pas op je zesde mag beginnen. Zijn trotse opa Poulidor maakte hem in interviews nog een jaartje jonger. Om daar dan ook maar aan toe te voegen dat Mathieu later de Tour kan winnen. Mocht het ooit uitkomen – geen kenner waagt zich aan die voorspelling – dan zou hij de ontdekkers-award postuum krijgen. Een beetje drama kan nooit kwaad.

Marc Dierickx zag Mathieu dan weer als zesjarige boos op het stuur slaan bij het verliezen van een *sprint-à-deux* tijdens een dikkebandenrace. Hij dacht meteen: dat is er eentje.

Dierickx is al de schaduw van Adrie sinds ze in 1981 samen reden bij DAF Trucks. Hij bleef zijn trouwste knecht en is dat nog altijd. Maar ontdekker?

Hij weet nog hoe Mathieu als driejarige geïnteresseerd stond te kijken hoe ze de fiets van Adrie aan het afstellen waren voor zijn zoveelste WK. Het zal een jaar-

7

De stille Ronde

'Is het Van der Poel of is het Van Aert?'

'Is het Van der Poel of is het Van Aert?'

'Is het Van der Poel of is het Van Aert?'

Komt de opgewonden stem van oer-commentator Michel Wuyts eindelijk in zijn ritme, blijkt iemand hier ineens een finishlijn gekalkt te hebben. Deze thriller mag nog niet klaar zijn.

'Is het Van der Poel of is het Van Aert...? Het is... Ik weet het niet...'

In bijna hetzelfde ritme heeft Van der Poel als inleiding op de sprint steeds over zijn schouder gekeken, wel dertig keer. Het is nu al de surplace van deze eeuw, die van de komende tachtig jaar kunnen geannuleerd worden.

Wout van Aert had vooraf al de voorbeschouwing gewonnen, op het startpodium in Antwerpen. Wat hij ervan vindt om topfavoriet te zijn? 'Dat telt alleen maar tot aan de start.' En nog een wijsheid: omgaan met de favorietenrol is makkelijker als de wedstrijd maar moeilijk genoeg is.

Aan Van der Poel vragen ze waarom hij voor een witte broek heeft gekozen. Hij kiest voor de wielerdoodoener. 'Voor de afwisseling,' zegt hij. Met een verwijzing naar de gewonnen Gold Race van een jaar eerder, dat wel. 'Laten

we hopen dat het geluk brengt.' Dat hij hoopt op een superdag, daar komt hij óók nog mee. Hij strooit niet met verbale mokerslagen, eerder met nietsontziende dooddoeners. Rondom het starttafereel moet het besef nog indalen: ze gaan hier toch echt aan De Ronde beginnen, in oktober 2020.

Burgemeester Bart De Wever van Antwerpen geeft het startsein vanaf een gelegenheidslocatie niet ver van het centrum. Vandaag viert Vlaanderen het wielrennen zonder feest. Het had een markeerpunt kunnen zijn voor de terugkeer naar het normale, maar het is meer een ode aan het abnormale geworden. Het enige wat er te vieren valt is die paar uur afleiding, waarbij de geur van het najaar het niet haalt bij die van de ontluikende lente. Dit wordt de koers van het binnen zitten, terwijl buiten de tweede golf aanzwelt. Een droomfinale als troost.

In een ander land hadden ze hun lievelingsklassieker voor de tweede keer geschraapt in een jaar tijd, kijk maar naar Parijs-Roubaix en de Gold Race. Hier is het een wedstrijdje normaal doen geworden en in de andere Vlaamse koersen lukte dat best goed de afgelopen weken. Geen dronkenmansexcessen, geen besmettingsbronnen rond de koers. Wel achteraf, in het team van de winnaar. Dat weten ze aardig stil te houden. Iets verder op de Grote Markt zijn zelfs de cafés open, maar veel volk is er niet. De renners hebben hun fans opgeroepen thuis te blijven. De beste plaatsen langs het parcours heten dit jaar veiligheidszones. De favorieten zullen er straks elkaars gehijg horen als nooit tevoren, tussen hekken die niemand tegenhouden. Waar de hekken niet staan is er

Ethias Cross 2020, Bredene.

E3 Saxo Bank Classic 2021, Harelbeke.

MATHIEU VAN DER POEL

HET FENOMEEN VERKLAARD

Zet Mathieu van der Poel (1995) op een fiets en hij wint, met een uitroepteken.

Op jonge leeftijd wint hij de Amstel Gold Race, de Ronde van Vlaanderen en de Strade Bianche, ook wordt hij vier keer wereldkampioen in het veldrijden. Ongeëvenaard in zijn talent, met de weergaloze wielergenen van vader Adrie en opa Poulidor. Mathieu vliegt, vlucht en verbaast. En doet vooral zijn eigen ding. Hij stelt voorop wat er in de wielersport nogal eens ontbrak: plezier. Wat maakt hem tot de wielrenner die hij geworden is?

In dit boek verklaart journalist Mark de Bruijn het fenomeen MvdP. Hoe word je van bejubeld talent een groot kampioen? Het is een traject langs het mooiste wat het wielrennen ons laat zien. En dat in het decor van het vreemdste wielerseizoen ooit, dat extra glans had moeten krijgen met olympisch goud.

Mark de Bruijn (1971) is publicist en televisieverslaggever. Eerder schreef hij *Het Laatste Rondje om de Kerk* en *Hemelse Modder* voor wielertijdschrift *De Muur*.

**KOS
M•S**

NUR 491

Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen